

ספר 1

אני נכנסת לאולם הדיונים.

זה הדיון הראשון שבו אני מייצגת את אחד מלקוחות המשרד שבו התחלתי לעבוד זה עתה כשותפה מן המניין. מהרגע שסיימתי את לימודי המשפטים, עשיתי הכול כדי להגיע ליום הזה שבו יוצע לי להיות עורכת דין שותפה במשרד עורכי הדין וואלס, ג'ורדן ושות'. כשהודיעו לי שנבחרתי מבין עשרות המועמדים האחרים כמעט התעלפתי מרוב אושר, הרגשתי שחיי עולים על המסלול הנכון. והיום אני צריכה להתחיל להוכיח את עצמי.

אני פוסעת פנימה לבושה בחליפה מחויטת בצבע אפור בהיר שצמודה לגופי, שיערי הארוך והבלונדיני אסוף בקוקו גבוה, מתוח ומוקפד כיאה למעמד, על עקבי הסטילטו השחורים, מתנה יקרה מדי שקניתי לעצמי בשבוע שעבר כדי לחגוג את משרתי החדשה. לדיון הצטרפו ג'יימס טיילור, עורך דין בכיר במשרד, אלן וואלס, אחד השותפים ומי שבחר בי מבין כל המועמדים ואליסה סילבר, הלקוחה שלנו שאנחנו מייצגים בתיק הגירושין שלה מבעלה. כולנו מתיישבים סביב שולחן התביעה. ג'יימס ואלן עושים הכול כדי לגרום לי להרגיש בנוח, אך עדיין הלחץ מעקצץ בכל גופי. אמנם הספקתי לצבור מוניטין בתור עורכת דין והיו לי הרבה הופעות בבית המשפט, אבל זה הדיון הראשון שלי כשותפה במשרד. אני חייבת להראות להם שאני לא פחות ממצוינת, שהם עשו את

ההחלטה הטובה ביותר כשבחרו בי מבין כל עשרות המועמדים. ג'יימס ניגש ונעמד מולי. אני מרימה את עיניי משלושת הקלסרים עבי הכרס שסידרתי מולי ומביטה בו במבט לחוץ.

"את תהיי נהדרת, ג'ני," הוא אומר בקול בטוח ומחייך, "אני ואלן נלך לשבת על הספסל האחורי כדי לא להפריע לך. אנחנו בטוחים שתעשי עבודה מצוינת." הוא מסיים את דבריו בחיוך מרגיע ופונה לספסל האחורי באולם.

אלן קם ממושב ומחייך אליי בחמימות. הוא עורך דין מן השורה הראשונה, חד להפליא, רהוט ולא לוקח שבויים באולם הדיונים. לא פלא שמשרדו הוא אחד מעשרים המשרדים המצליחים ביותר בניו יורק, כל לקוחותיו מפורסמים או עשירים להחריד.

אני משיבה לו חיוך קלוש ופונה לסדרן בית המשפט כדי לשאול מה מעכב את הצד הנגדי. הסדרן משיב שנמסרה לשופטת הודעה שהם יגיעו באיחור של כמה דקות, ולכן היא ממתינה בלשכתה. הדחייה הזו מאפשרת לי עוד כמה רגעים להתכונן ולעבור שוב על התיק, ואני מברכת על כך בלבי.

רעש פתאומי שמגיע מדלתות אולם הדיונים גורם לי להפנות את מבטי לאחור. בעלה של אליסה, הלקוחה שלנו, נכנס ראשון ואחריו שלושה אנשים. אחת מהן בחורה יפה ומושכת, שנראית לי כמו עורכת דין, והשניים האחרים הם כנראה עוזרים משפטיים. אין ספק שהוא לקח לעצמו ייצוג רציני. לא נותר לי אלא להצטער שהתיק הראשון שלי לא מתנהל מול עורך דין קטן ממשרד קטן, מה שבטח היה מאפשר לי לצלוח את טבילת האש שלי בהצלחה מסחררת.

החבורה פונה לעבר השולחן הנגדי בלי להביט לעברנו. דלת אולם הדיונים נפתחת שוב, וכולנו מרימים את מבטנו כדי לבחון מי עוד נכנס לאולם.

גבר יפהפה שכמוהו מעולם לא ראיתי פוסע פנימה בביטחון. הוא לבוש בחליפת שלושה חלקים שחורה ובוהקת שכנראה נתפרה

אישית למידותיו, בחולצה לבנה יוקרתית שתואמת את גופו בצורה מושלמת, מבליטה את חזהו השרירי ומוכנסת באופן מוקפד לתוך מכנסיו ובעניבה שחורה שמשלימה את המראה. החליפה עוטפת את גופו הגבוה והשרירי בצורה מעוררת התפעלות. עיניו האפורות הסוערות שולחות את צבען עד לקצה האולם, ומצליחות להוציא אותי משלוותי אפילו בלי שהסתכל לכיווני. שיערו השחור משוך לאחור בצורה מדויקת ופניו נראות כאילו שורטטו ביד אלוהים, לסתו מרובעת ומהודקת ופניו משדרות הצלחה מהולה בסקס אפיל שלא ניתן לעמוד בפניו. מראהו מושלם ויפה עד כאב ונדמה לי כאילו נוכחותו שואבת כל טיפת אוויר שהייתה קיימת באולם. לוקח לי כמה שניות להתאושש ממראהו הכובש, ואז אני

פתאום מזהה אותו. אלוהים אדירים, זה אדם ג'ונס!

אדם ג'ונס, עורך הדין הכי מבוקש בכל ניו יורק, עורך דין שלא הפסיד מעולם באף תיק. אין עיתון עסקי אחד שלא כתב באופן קבוע עליו ועל משרדו המשגשג, ואין צהובון שלא מפרסם את תמונותיו עם החתיכה התורנית כמעט בכל שבוע. הוא אליל התקשורת, כל תיק שטיפל בו הסתיים תמיד לטובתו, ואף אחד לא רוצה לעמוד מולו בבית המשפט. פשוט אף אחד.

אני מכריחה את עצמי לנתק את המבט מהיצירה המושלמת הזו שנקראת אדם ג'ונס, ומתחילה לקלוט שמולו עליי להתמודד היום בדיון הראשון שלי ולהוכיח את עצמי כשותפה שווה. אני מסתכלת על ג'יימס ואלן במבט שלא משתמע לשני פנים. אני לחוצה. מאוד.

אדם קולט במבטו את אלן וממהר ללחוץ את ידו. הם ודאי מכירים זה את זה מתיקים שונים שייצגו בבית המשפט, ונראה שהם נינוחים מאוד זה עם זה. לאחר מכן אדם זונח את ידו של אלן ועובר ללחוץ את ידו של ג'יימס, וזה עונה על שאלה שאדם מפנה אליו ושאותה אני לא מצליחה לשמוע. ואז מבטם של השלושה עובר אליי באחת.

מבטו של אדם נעצר עליי. הוא בוחן אותי מכף רגל ועד ראש, אני ממש יכולה להרגיש את מבטו מתעכב על כל פרט ופרט בגופי. ברגע אחד פניי מתלהטות ואני בטוחה שהן מאדימות. מבטו ממסמר אותי לרצפה, ממש מהפנט אותי. אני לא מאמינה שזה קורה לי! זה הדיון הראשון שלי במשרד של אלן בתור שותפה, ועורך הדין שמנגד הוא לא אחר מאשר אדם ג'ונס. אני חייבת להתעשת ומהר.

אני מגייסת את כל כוחותיי ומנסה להפגין מולו ביטחון וכוח, אבל כל צעד שלו לכיווני רק מגביר את הלחץ שלי. הוא כל כך יפה. הוא בוודאי יודע מה ההשפעה שלו על נשים, הוא נראה גבר מסוכן, גבר שיש להיזהר ממנו ולא רק בבית משפט, הוא בטח שחקן רציני.

גופו המושלם נע לעברי בביטחון, ואני צועדת צעד לאחור ומרחיקה את הכיסא מרגליי, מאפשרת לו להתקרב וללחוץ את ידי.

"נעים מאוד, עורך הדין אדם ג'ונס. אני חושב שלא יצא לנו להיפגש בעבר." הוא מחייך אליי קלות ואני מרגישה את כל גופי נדרך למראהו המושלם. הגבר הזה יפה מדי, וכנראה גם מסוכן באותה המידה.

אני עומדת קפואה במקומי ובוחנת כל סנטימטר בשלמות הזאת העומדת לפניי, ובכלל לא מבחינה שאיני שולחת את ידי אל ידו המושטת אליי.

"את לא מאמינה בלחיצת יד לפני שאת מנצחת בתיק?" הוא מטה את ראשו ומחייך אליי שוב.

"לא... מה פתאום, אה, סליחה... ג'ני שילדס. כלומר ג'ניפר... זאת אומרת עורכת הדין שילדס. בשבילך." אלוהים אדירים, ג'ני! אני נוזפת בעצמי. קחי את עצמך בידיים ותתעשתי, את חייבת להתאפס.

"כמובן, סלחי לי על החוצפה, עורכת הדין שילדס. אני מאחל

לך בהצלחה היום," הוא אומר ונדמה לי שאני מזהה על פניו צל חיוך, ואז הוא מסתובב וצועד לעבר השולחן הנגדי. עורכת הדין היושבת לצדו מתקרבת אליו, אוחזת בידו ולוחשת משהו באוזנו. היא לבושה בחליפה בצבע כחול רויאל ומתחתיה חולצה לבנה צמודה שמבליטה את החזה שלה ואת גופה הארוך. שיערה השחור נופל לאחור בצורה מושלמת וגולש על גבה. עיניה הגדולות בצבע השקד ממוסגרות בריסים שחורים ארוכים. היא ממש יפה. אני נלחמת בעצמי שלא לנעוץ בהם מבטים, ומקנאה בה וביכולת שלה לעמוד כל כך צמוד אליו ולגעת בו מול כולם. אני לא מצליחה לשלוט בעצמי ומסתכלת עליהם, עד שיד נחה על זרועי ומנתקת את מבטי מהאליל ומעורכת הדין שלו היפה שצמודה אליו קצת יותר מדי לטעמי.

אלן עומד שם ומחייך אליי חיוך בטוח.

"מה שלום השותפה החדשה שלי?" הוא שואל בנינוחות.

"עומדת לחסל בבית המשפט את עורך הדין ג'ונס בכבודו ובעצמו," אני משיבה לו בביטחון שאין לי מושג מאיפה גייסתי. "מצוין. תראי לו מי את," הוא מחייך אליי חיוך בוטח, "אנחנו כאן בשבילך לכל מה שתצטרכי. הוא רק עורך דין, בדיוק כמוך, שילדס. אל תילחצי ממנו."

אני מהנהנת ומפנה את מבטי שוב לאדם. נדמה לי שהוא מנסה להרחיק את עורכת הדין ממנו, הוא מסיר את ידה, מנתק את המגע ביניהם. הוא מפנה את מבטו לכיווני וממסמר אותי במבטו החודר. אני מביטה בו ומחייכת חיוך מלא ביטחון, ואני יודעת שהוא לא פספס את המסר. הוא נראה מופתע, וכנראה לטובה, ומהנהן לעצמו בסיפוק.

אני יודעת שהוא הרבה יותר מנוסה ממני אבל אני לא אוותר לו בקלות, אראה לו בדיוק מי אני ומה אני שווה. אני חייבת לנצח היום.

"עורך הדין ג'ונס, כמה נחמד שהחלטת לכבד אותנו בנוכחותך,"

אומרת במפתיע השופטת, שבדיוק יצאה מלשכתה. פקיד בית המשפט לא הודיע על כניסתה, נראה שלא הספיק. כולנו נעמדים. השופטת דיוהנון היא שופטת מעולה, מוערכת מאוד. האופן שבו פתחה את הדיון גורם לביטחון שלי להתערער ולצנוח לרצפה. מי יודע כמה פעמים הוא עמד מולה באולם הדיונים הזה, ברור שהיא מכירה אותו היטב ושהוא מצליח להשפיע גם עליה בקסמו. "תסלח לי כבודה על כך שעייבתי את בית המשפט הנכבד," הוא אומר ולא מוסיף. אפילו אני יודעת שהשופטת הזו לא אוהבת תירוצים, הוא עשה בחוכמה שרק התנצל באלגנטיות. אני מחליטה שלא להמתין יותר, מתרוממת מהכיסא ופונה לשופטת בקול נחרץ.

"כבודה, בשל המצב הסבוך בין בני הזוג, ובעיקר בשל אי נאמנותו של הצד שכנגד המהווה את הסיבה המכרעת לכך שאנו מצויים כאן היום, אני מבקשת לבטל את הסכם הממון שנחתם בין הצדדים, שכן הוא אינו מכיל פיצוי נאות למקרה של אי נאמנות. מרשתי הקדישה את כל חייה למען רווחתו של הצד שכנגד, ועל כן מן הראוי שתקבל פיצוי הולם."

אני נושמת עמוק. כן, זה נשמע טוב, אני חושבת לעצמי ומשחררת בשקט את האוויר מריאותיי. אדם נעמד בנונשלנטיות ומשתהה במכוון בזמן שנשמתי נעתקת שוב וגופי נדרך רק מלהביט בו. הוא צועד לעברי ומתחיל לדבר.

"אני מכבד את דבריה של חברתי, עורכת הדין שילדס," הוא אומר ועושה הפסקה קטנה. הוא שולח אליי מבט קצר וחודר ומחזיר את עיניו לשופטת. "אך למען האמת, כבודה, מכיוון שזהו הדיון הראשון וטרם הספקתי לשוחח עם הצד שכנגד עקב איחורי לדיון, לא יכולתי לעדכן את עורכת הדין שילדס כי יש בידיי הוכחות לכך שגברת סילבר הנכבדה לא בדיוק שמרה על טהרת המשפחה בעצמה."

הוא עוצר ונותן לדבריו לשקוע ולהותיר בנו רושם. אני פוערת את פי באופן לא רצוני ומיד סוגרת אותו ומפנה את מבטי לעבר אליסה. היא מתכווצת בכיסאה בחוסר נוחות ונמנעת מלפגוש את מבטי.

שיט. שיט. שיט. הוא כנראה לא משקר. או שאולי כן, אולי זה עוד תרגיל שלו. אי אפשר לדעת. הוא ממשיך לדבר בשטף ובביטחון, "מובן שאיני רוצה לפתוח את הכול כעת וחלילה להשפיל את אחד מבני הזוג, שגם כך חווים ימים לא קלים. לכן אני מציע לעורכת הדין שילדס לצאת ולהתדיין איתי בדלתיים סגורות, ואולי אף נצליח להגיע להסכמות ולחסוך את זמנו היקר של בית המשפט." אלוהים אדירים. רק המחשבה להיות סגורה איתו בחדר אחד גורמת לי הרגשת חמימות בלתי נשלטת בכל הגוף. הו לא, הוא לא הולך להשתלט על הדין הזה. אני לא מוותרת כל כך בקלות.

אני נעמדת שוב, מחליקה יד על שיערי ומביטה בו במבט מצליף.

"עם כל הכבוד לחברי המלומד עורך הדין ג'ונס, אני בטוחה כי לא שכח שטענות מסוג שכזה מקומן לא בדין המקדים. אם יש לו הוכחה לרמיזות שלו שנאמרו כעת, אבקש להציגן לבית המשפט. אין שום צורך בהתדיינות חיצונית לשם כך." אני מביטה בו בזעם גובר והולך, ורואה איך מבטו משתנה. החיוך המסתורי שלו שוב על פניו, והוא נותר אדיש. הוא מכניס את כפות ידיו לכיסי מכנסיו ומתהלך כטווס ברחבי האולם, שולט על כל סנטימטר בו. הוא עוצר סמוך לשולחני, ואני מריחה את הריח המשכר והממכר שנודף ממנו, ריח של בושם הגורם לגופי לרצות לקרב אותו אליי ולשאוף אותו עמוק לתוכי.

הוא מפנה את מבטו אל השופטת אבל נשאר לעמוד לצדי, מניח לי להריח אותו עד כמה שרק ניתן. אני בטוחה שהוא מבין מה הוא עושה לי, מבחין בהשפעתו הרבה עליי ומנצל זאת.

"כבודה, אני שוב מתנצל בפני עורכת הדין שילדס", הוא אומר ברוגע. "כאמור, לא הספקתי לשוחח עמה ביחידות, וכל רצוני הוא למנוע התדיינות מיותרת. אשמח להציג את ההוכחות שיש בידיי, אך אם אעשה כן ייתכן שהתביעה של הגברת סילבר תידחה בשל מעשיה, אם אכן קרו, ומובן שאינני רוצה לפגוע בה או בסיכוייה לקבל הסדר הוגן על כל התקופה שבה הייתה נשואה למרשי." "עורכת הדין שילדס", השופטת מתערבת ופונה אליי, "יש צדק בדבריו של עורך הדין ג'ונס. אני מציעה לך לקבל את הצעתו." לא כך ציפיתי שיתגלגלו הדברים. אני לא יכולה לסרב לו כעת לאחר שהשופטת הציעה לי לקבל את הצעתו. ובכלל, אם יש סיכוי קל שבקלים שהוא לא שיקר, אין כאן שום דרך אחרת חוץ מלסגור את העניין בפשרה. אני חייבת לגלות מה בדיוק יש לו ביד, מה הוא מסתיר.

"בסדר גמור, כבודה", אני משיבה לשופטת ומביטה באדם. הוא לא מוריד את עיניו ממני וזה מלחיץ אותי יותר ויותר. אני מהנהנת לעברו כאישור על ההופעה שנתן כעת, וכאות לכך שזה ממש לא הסוף מבחינתי.

"בית המשפט יצא להפסקה וישוב לדיון בעוד כשעה", מכריזה השופטת וקמה ממקומה. "בית המשפט!" קורא פקיד בית המשפט, והשופטת פורשת ללשכתה.

אדם מוציא את ידיו מכיסיו ושולח אליי יד ארוכה, נוגע ברפרוף בגבי ומסמן לי את הדרך החוצה. גופי נמתח למגעו, משווע לחוש אותו וצמרמורת עוברת בי. אני לא מצליחה לעצור את ההתרגשות שגואה בי למראה הגבר המרשים והבלתי מושג הזה, שככל הנראה שובה את ליבה של כל בחורה שנקרית בדרכו. כל גופי מעקצץ רק מהמחשבה שאהיה איתו לבד בחדר. אני תוהה שמא זה לא רעיון כל כך טוב להשאיר את העניין לטיפול. "אלן, תרצה אתה לנהל את המשא ומתן עם עורך הדין ג'ונס?"



אני שואלת אותו מחוץ לאולם הדיונים, בעודי ממתינה בזמן שאדם משוחח עם הלקוח שלו.

"אין שום צורך, שילדס. את עושה עבודה מעולה," הוא עונה לי בביטחון. אני לא יודעת אם אני שמחה על כך שאלן סומך עליי, או שאני מבועתת מכך שאני עדיין אמורה להתמודד עם אדם לגמרי בכוחות עצמי.

בזווית העין אני רואה את עורכת הדין שהתלוותה לאדם מתקרבת אליו שוב ומנסה לומר לו דבר מה, אך הוא מרחיק אותה וצועד לקראתי. משהו מוזר בדינמיקה ביניהם. אין לי זמן לחשוב על זה כרגע.

אדם נעמד מולי, גופו החסון והגדול מכסה את כל שדה הראייה שלי. "מוכנה?" הוא שואל בביטחון.

"מוכנה בהחלט. אם לא אכפת לך הייתי רוצה שניכנס לחדר יחד עם הלקוחות שלנו," אני מסיימת ומיד פוסעת לקראת אליסה, שממתינה לי במרחק כמה צעדים.

"עם הלקוחות שלנו?" הוא חוזר על דבריי בבלבול. אני מהנהנת בראשי כשגבי כבר מופנה אליו. בלי להמתין לתשובתו אני מכניסה את אליסה לחדר הישיבות הקרוב ומורה לה לשבת על אחד הכיסאות הפנויים מצדו האחד של השולחן.

"מה שלא יהיה, את לא מודה בכלום. הבנת? גם אם ייכנס לכאן גבר שיישבע שהיית איתו, את לא מכירה אותו," אני יורה לעברה בלחש ומחכה שתאשר כי הבינה.

אדם נכנס לחדר ואחריו מר סילבר, בעלה של אליסה, והם מתיישבים בצדו השני של השולחן. אדם מתיישב מולי ומותח את ידיו קדימה על השולחן, כמעט נוגע בי. כן, הוא בהחלט מבין מה הוא עושה.

"אילו הוכחות יש לך?" אני יורה בלי הקדמה.

"מוקלטות," הוא עונה ומביט בי בלי להניד עפעף.

אני מביטה במר סילבר ורואה את מבטו המבולבל. הוא לא חלק

מהמזימה של עורך הדין המפולפל שלו. הנה המפתח שלי לניצחון. "מר סילבר," אני פונה אליו בנחמדות, "אם ידעת שאשתך בוגדת בך, מדוע חיכית עד עכשיו כדי לטעון זאת?" אני בוחנת את תגובתו. הוא מבולבל ולא יודע מה לענות, וזה כל מה שהייתי זקוקה לו כדי להבין. זה בלוף.

"את לא באמת מצפה שאתן לך לחקור את הלקוח שלי, נכון?" אדם אומר בקול אדיש, אבל אני כבר חוגגת את ניצחוני הפרטי. אין לי שום צורך בתשובתו של מר סילבר.

"ודאי שלא. סלח לי על השאלה, מר סילבר," אני אומרת בחיוך מתנצל ובאותו הזמן מביטה באדם בהתרסה. הוא מביט בי בחצי חיוך, יודע בדיוק כמוני שעליתי על התרגיל שלו.

"גברת סילבר," הוא פונה לאליסה והיא נמתחת בשנייה בתוך כיסאה, "יש מישהו שרוצה שאמסור לך דרישת שלום חמה," הוא מדגיש את המילה האחרונה בהגזמה ומביט בה במבט ממזרי. "את רוצה שאעשה זאת כעת, או שתעדיפי שאמסור לך אותה ביחידות, את יודעת... בצירוף שמו?" הוא מסיים את דבריו ומחייך אליה חיוך זדוני של מי שמחזיק בידו קלף מיקוח.

היא מתכווצת באי נחת, ואני רואה על פניה בדיוק את מה שראיתי על פניו של מר סילבר לפני שנייה. שיט. הוא צדק. "אין לי מושג למי אתה מתכוון," היא עונה, אבל תשובתה לא משנה כלל את האווירה הטעונה בחדר. היא לא משכנעת אף אחד. אפילו לא אותי.

"אתם יכולים לצאת כעת ולהשאיר אותי ואת עורכת הדין שילדס לבד," אדם אומר בנינוחות. "אנחנו נגיע לפשרה הוגנת, ואם תאשרו אותה נוכל לסיים עם התיק הזה עוד היום," הוא פוסק ולא מותיר ברירה לשניים אלא לצאת מהחדר. הוא נמתח בכיסאו וממתין שהדלת תיסגר אחריהם.

"עכשיו, עורכת הדין שילדס..." הוא עוצר ומרים את מבטו אליי. אני לא עומדת בזה, בכמה שהוא יפה, והמתח שעולה וגואה בינינו

בתוך החלל הקטן הזה קורע אותי מבפנים. אני מזדקפת, מכריחה את עצמי להסתכל ישירות אל תוך עיניו האפורות והעמוקות, שנדמה שאין להן סוף, ומשתדלת לשמור על צלילות דעתי.

"הבהרת את הנקודה שלך, עורך הדין ג'ונס", אני מגייסת את כל כוחותיי כדי להישמע נחושה לא פחות ממנו, אבל מצליחה רק בקושי להישאר אדישה.

"עדיין לא הבהרתי שום נקודה", הוא אומר ומטה את ראשו באגביות הצידה, וחצי חיוך עולה על פיו המשורטט.  
"אל תשחק איתי משחקים. אין לך כלום ביד, אתה רק מנסה את מזלך", אני פוסקת בנחרצות.

"אני לא משחק משחקים, ג'ניפר", הוא אומר את שמי הפרטי בכוונה מלאה וקם, עושה את הדרך מכיסאו ועובר לשבת לידי.

אני נרתעת מצמצום המרחק בינינו. ריח הבושם שלו מכה באפי ואין לי שום סיכוי להישאר אדישה לידו. אני נבוכה מהאפשרות שהוא רואה את תגובת הגוף שלי אליו. הוא בטח ינצל זאת לטובתו.  
"בואי נסיים את המשא ומתן המגוחך הזה ונעבור לשוחח על משהו מעניין הרבה יותר", הוא מתיישב בכיסא לידי ומסובב את משענת הכיסא שלי כדי שאפנה אליו.

פניי מול פניו, יש בינינו רק סנטימטרים ספורים ואני מרגישה שגופי רועד.

"אני לא מבינה לאן אתה חותר", אני מנסה לייצב את קולי אך בקושי מצליחה לדבר.

"בואי נסיים עם זה, אני לא רוצה לבזבז על זה זמן מיותר. תגידי לי מה את רוצה להשיג עבור הלקוחה שלך, ג'ניפר. יש לך עמדת מיקוח טובה כרגע", הוא מחייך קלות ומעביר את לשונו על שפתיו המושלמות.

אני כמעט נחנקת, ומשפילה מעט את מבטי. זה הופך להיות אינטנסיבי מדי, איזה משחק הוא משחק כאן?  
"ארבעה מיליון דולר פיצוי, הדירה במנהטן והבית בהמפטונס,

הג'יפ וחשבון הבנק המשותף, אני יורה בצרור בלי לשאוף אוויר. הוא מביט בי במבט מופתע, מקרב אליי את ראשו ונושף בקול. "יש משהו שתרצי להשאיר ללקוח שלי, או שאסע איתו מכאן לסניף הום דיפו הקרוב ואצייד אותו באוהל?" הוא מחייך לעברי משועשע מהמשפט שאמר.

"אוהל נשמע כמו אופציה ראויה ללקוח שלך," אני רושפת לעברו. אין לי שום כוונה לוותר לו למרות שאני יודעת שבקשתי מופרכת.

"את קשה, ג'ניפר," הוא לא מסיט את מבטו ממני. "לא זכור לי שאפשרתי לך לפנות אליי בשמי הפרטי, עורך הדין ג'ונס," אני עונה בקול נמוך ומישירה את מבטי אליו, מראה לו שהוא לא מפחיד אותי.

"אני לא נוהג לבקש רשות לפני שאני בוחר לעשות דברים, ג'ניפר. בואי נסיים עכשיו את החלק העסקי בינינו, אני לא אבקש ממך שוב," הוא נחרץ. אני לא מבינה מה הוא מתכנן, ולמען האמת קצת חוששת לגלות.

"קחי את הבתים. ונציין בהסכם שאם יש עוד נכסים שהלקוחה שלך לא מודעת אליהם, הם יהיו שייכים למר סילבר. שני מיליון זה די והותר, ואני מוכן לזה רק בגלל שזו את שיושבת כאן עכשיו מולי. הלקוחה שלך צריכה להודות על מזלה הטוב," הוא מחייך קלות ומתופף באצבעותיו על השולחן.

"היא צריכה להודות על מזלה הטוב כי אני עורכת דין מעולה, אדם," אני מחזירה לו באותה המטבע.

"אני לא אצליח להחזיק מעמד עוד הרבה זמן," הוא אומר בלי להסביר.

"מה זה אומר?" אני שואלת במבט מבולבל.

הוא אוחז בגב הכיסא שלי ומקרב אותי בתנופה עד אליו. כל הגוף שלי מתכווץ כשידו השרירית נוגעת בכתפי, והאוויר בינינו כמעט נעלם.

"זה אומר, ג'ניפר, שכדאי שתיקחי את מה שאני נותן לך. עכשיו,"  
הוא אומר בקול נמוך ומקרב עוד את פניו.  
אני חייבת להחזיר את השליטה לעצמי, אני מאבדת את צלילות  
דעתי ואת קו המחשבה לידו. והוא יודע את זה.  
אני נעמדת ומרחיקה את עצמי ממנו ומהשפעתו עליי ועל גופי.  
"אני אקח מה שנראה לי סביר ומקובל, עורך הדין ג'ונס,"  
אני משרטטת מחדש את גבולות השיחה שלנו בזהירות ובדיוק.  
"הבתים שציינתי, שני מיליון דולר, הג'יפ וחשבון הבנק המשותף.  
שנינו יודעים שזה אפילו לא חצי מהרכוש שלו. זו הצעתי  
האחרונה, ואם אתה לא מקבל אותה, חבל שנבזבז את זמננו  
היקר," אני צועדת לאורך החדר, נעצרת בצדו השני של השולחן  
ומפנה מבט היישר לעיניו הממלכדות.  
"קיבלת," הוא אומר ולא מוריד את מבטו המהפנט ממני.  
אני לא מאמינה למילה הבודדה שהשתחררה מפיו.  
אני לא מאמינה שהוא הסכים. זה הרבה מעבר לכל מה שחלמתי  
שאוכל להוציא עבור הלקוחה שלי. אלן יהיה בעננים.  
אדם נעמד והולך לקראתי באיטיות מענה. הוא נעצר במרחק  
פסיעה אחת ממני, ואני יכולה להרגיש את חום גופו מקרין עליי,  
אני ממש עוצרת את עצמי מלהתקרב אליו ולחוש אותו קרוב  
יותר.  
"נלחץ יד?" הוא מושיט את ידו ואני שולחת את ידי בחשש  
זהיה. המגע שלו הוא הדבר המשכר ביותר בעולם כולו.  
"כל הכבוד, עורכת הדין שילדס," הוא מחייך חיוך כובש לב.  
"אני חייב לציין שמעולם לא התקפלתי ככה במשא ומתן בלי  
סיבה. אני מקווה מאוד שזה היה שווה את זה," הוא מביט ישר  
בעיניי.  
"גם אני מקווה מאוד שבבילך, אחרת האוהל מהום דיפו ימצא  
אותך כבעליו החדשים," אני מחייכת חיוך מרוצה. אני מתה לספר  
כבר לאלן על ההישג שלי.

ידו עדיין אוחזת בידי ושולחת זרמים חזקים לגופי. הוא אוחד  
בה בחוזקה ומסרב לשחרר אותה כאשר אני מנסה למשוך אותה.  
"לא כל כך מהר, ג'ניפר," הוא אומר בקול נמוך וגופי נדרך.  
"עכשיו, אחרי שסיימנו את ההתדיינות בינינו, יש כאמור משהו  
אחר שאני רוצה לדבר עליו," הוא אומר באותו קול מונוטוני  
שגורם ללבי לדהור במהירות שיא.

"על מה עוד אתה רוצה לדבר?" אני שואלת ומנסה לא לחשוף  
בקולי את החשש שלי.  
"עלייך, ג'ניפר," הוא זורק לחלל החדר ושותק, מצמצם לאט את  
המרחק בינינו.

אני מושכת את ידי מידו והוא משחרר אותה. אני מפנה את  
מבטי ממנו ומתחילה לסדר ערמת ניירות שאיני יודעת כלל אם  
הם שייכים לי או לו, אבל אני לא מסוגלת להביט בו ולהתרכז.  
הוא מחייך, נעמד מאחוריי ואני מרגישה את חום גופו ואת  
הריח המשכר הזה שלו שמאיים להטריף אותי ולהוציא אותי  
מדעתי.

הוא מקרב את ראשו לאוזניי, גופו בקושי נוגע בגופי, רק  
רפרופים קלים ומרומזים של ידיו החסונות על פלג גופי העליון.  
אני מרגישה את נשימתו עליי וכל גופי מתעורר וסומך, הריח שלו  
מעביר אותי על דעתי. אני לא זזה, לא מצליחה ולא באמת רוצה  
להשתחרר מהסיטואציה האינטימית והמשכרת שהוא יצר פה.  
"בקרב מאוד, ג'ני," הוא לוחש לתוך אוזני ואני משותקת, לא  
מצליחה לדבר, לא מצליחה להגיב. הוא פותח את פיו כדי להמשיך  
את המשפט שהתחיל, אבל אז נשמעת דפיקה בדלת.

אני מרחיקה את עצמי ממנו בבהלה ויוצאת מההלם. הוא מסדר  
את עצמו בנינוחות, ורק עכשיו אני רואה שהרגע האינטימי בינינו  
השפיע גם עליו. הוא מביט בי בעיון, פניו המושלמות סוקרות  
אותי, ונדמה לי שהוא מחניק חיוך כשהוא רואה עד כמה הוא  
הצליח להשפיע עליי. "אנחנו מיד יוצאים," הוא קורא בקול לעבר

הדלת בלי להסיט ממני את מבטו. אני משותקת, מנסה להבין איך הוא מצליח להשפיע עליי כך בלי שבכלל יכיר אותי.  
"אתה לא נורמאלי," אני נושפת. אני לא מאמינה למה שקרה עכשיו בחדר.

"אני מודה במיוחס לי," הוא אומר ומחייך בשביעות רצון. הוא מוציא מארנקו כרטיס ביקור, משרבט עליו משהו, דוחף אותו לכף ידי ופונה לעבר הדלת.

הוא משתהה עוד רגע, מרים את ידיו החסונות ובתנועה אחת מושך את שיערו לאחור. הוא פותח את הדלת לרווחה, אלן עומד שם ונראה מתוח.

"אלן, אני מודה שאני מקנא בך. תיזהר כי אני עלול לחטוף לך אותה, היא משהו מיוחד," הוא מניח את ידו על כתפו של אלן וטופח עליה קלות. מבטו של אלן נעשה מסופק ברגע אחד, הוא נכנס לחדר ומניח לאדם לצאת אל מר סילבר שעומד במרחק לא רב משם.

"מה סיכמתם?" אלן ניגש אליי ואני עושה כמיטב יכולתי לא להסגיר מה באמת קרה בחדר בדקות האחרונות.  
"הבתים, שני מיליון דולר, הג'יפ וחשבון הבנק המשותף," אני אומרת בזחיות.

"אני לא מאמין, תפסתי אוצר," אלן אומר בסיפוק.  
אני מכניסה את הכרטיס שאדם נתן לי עמוק לכיס מכנסיי, מחייכת לאלן ואנחנו יוצאים מהחדר.

כולנו חוזרים לאולם הדיונים ומציגים בפני השופטת את ההסכם שהגענו אליו. הלקוחה שלי מרוצה עד הגג ונראה שהלקוח של אדם מאושר לא פחות. אני עדיין תוהה אם אדם אכן ידע משהו מפליל על אליסה, או שהוא פשוט עורך דין מבריק.

השופטת מאשרת את ההסכם וחותרמת את הדיון, ואני פונה לאליסה בקול שקט,

"אליסה, למה לא סיפרת לנו? הדבר הזה היה יכול למוטט

לנו את כל התיק. הצורה שבה התיק הזה נסגר היא בגדר נס, לא פחות."

"לא חשבתי שיש סיכוי, אפילו קלוש, שזה יתגלה. נזהרתי מאוד ומהרגע שהגשתי את התביעה בכלל לא נפגשתי איתו," היא עוצרת ומשפילה מבט ואז מרימה אותו שוב ומחניקה חיוך. "טוב, לא נפגשתי איתו חוץ מפעם אחת, לא החזקתי מעמד. אני מודה שזו הייתה שטות."

אני מסתכלת עליה ולא מאמינה, היא אכן לא הייתה תמימה. והתיק הזה בקלות יכול היה להיסגר בלי שהיא תקבל אגורה. "אין לי מילים להודות לך, ג'ני," היא לוחצת את ידי בחמימות ומחייכת אליי. "אני חייבת להודות שהייתי לחוצה כשהבנתי שאת תנהלי את התיק ולא אלך, אל תיעלבי. אבל אני חוזרת בי, עשית עבודה מדהימה." היא משחררת את ידי ופונה ללחוץ את ידו של אלן.

אליסה, אלן וג'יימס עושים את דרכם החוצה, וג'יימס מסתובב וקורא לעברי, "ג'ני אנחנו מחכים לך במשרד, אל תתעכבי." אני מהנהנת אליו ומחייכת בשביעות רצון. זו בהחלט הייתה טבילת אש מוצלחת ואני שמחה לראות שהם מרוצים.

אדם פונה לשולחנו ואוסף את כל מסמכיו, ואני עושה כמוהו. עורכת הדין שהגיעה עם אדם שוב מכרכרת סביבו ושוב אוחזת בידו. אני חושבת שאני שומעת אותה אומרת לו שהם חייבים לדבר ושהיא לא מוכנה לדחות את זה יותר, אבל לא מצליחה להבין בדיוק את חילופי הדברים ביניהם. אדם מתרחק ממנה, העוזרים שלו יוצאים מאולם הדיונים והיא מסתובבת כדי לצאת, נועצת בי מבט נוקב ועושה את דרכה אל מחוץ לאולם. נדמה לי שאילו הייתה יודעת מה בדיוק קרה בחדר הישיבות היא לא הייתה מרוצה, ואני לא מאשימה אותה.

אדם לוקח את תיק המסמכים שלו ופונה לשולחני, אני מרגישה מתוחה בקרבתו ולא מצליחה להרגיע את גופי.



"יש לך מזל גדול שיש לי עוד דיון עכשיו", הוא מתקרב אליי אך שומר על מרחק זהיר, כנראה מחשש שמישהו ייכנס. "אתה יותר מדי בטוח בעצמך", אני מסננת לעברו. "מה שקרה בחדר הישיבות לא יחזור על עצמו". אני מסיימת לארוז את חפציי, מרימה את התיק שמלא בקלסרים עד אפס מקום ומניחה אותו במאמץ על כתפי.

"בקרוב מאוד, ג'ני, אני אוכיח לך בדיוק עד כמה את טועה", הוא מטה את ראשו ובוחן אותי בקפידה. "רק תדאגי להיות עם הקוקו הזה גם כשאראה אותך בפעם הבאה", הוא מחייך חיוך שובב, מרים את ידו ומשחק בשיערי הארוך האסוף. אני מתרחקת ממנו, המומה ממגעו, וידו נותרת בחלל האוויר המצומצם שבינינו.

"ואיך בדיוק תפגוש אותי?" אני שואלת בהתרסה. הוא אוסף את ידו בחזרה ומכניס את שתי ידיו לכיסים, מנענע את ראשו לשלילה, מתקשה להאמין שכפיתי עליו את המרחק בינינו וסירבתי למגעו. "קוסמים ידועים בכך שאינם חושפים את סודותיהם", הוא אומר ומביט בי מבט רב-משמעות, ואנחנו ממשיכים לעמוד שם, בוחנים זה את זה.

הטלפון שלו מצלצל והוא שולף את המכשיר מכיסו, עיניו לא עוזבות את עיניי אפילו לרגע אחד, והחשמל באוויר מאיים להפוך לגצים ולשרוף אותי במקום. אני לא מסירה את מבטי ונותנת לו להבין שהוא לא שולט בי, אבל בכלל לא בטוחה שזה נכון. הוא עונה לסלולרי. "אני מגיע", הוא פוסק ולא מחכה לתשובה מהצד השני לפני שהוא מנתק.

הוא מביט בי עוד מבט אחד ארוך, לוקח את תיק המסמכים שלו ופונה אל עבר היציאה. הגוף המדהים שלו נע באופן מושלם ומותיר אותי באולם הדיונים פעורת פה.

הוא פותח את דלתות האולם ואז מסתובב אליי ואומר, "תהיי מוכנה ג'ני. בקרוב", הוא מחייך אליי חיוך כובש אחרון ונותן לדלת

להיסגר אחריו מעצמה.

מה לכל הרוחות קרה כאן עכשיו? אני מסדרת את עצמי ונושמת נשימה עמוקה. אני עומדת לצאת מאולם הדיונים ונזכרת בכרטיס הביקור שהשאיר לי. אני מוציאה אותו בזריזות מכיסי ומביטה בו. בצדו האחד מודפסים כתובת המשרדים הראשיים שלו, מספרי הטלפון, כתובת האימייל שלו ומספר הטלפון האישי שלו. אני הופכת את הכרטיס לצדו השני ורואה את כתב ידו הגדול והמשורטט:

יוסף חיים, עשר ער. אני אוניברסיטת ארנה.  
ואני - גאספי אר שיערן. 22 קשה.

אני מחזירה את הכרטיס לכיס ומנענעת את ראשי. הוא לא רציני. הוא קובע איתי דייט בלי לשאול אותי אם אני בכלל מעוניינת או אם הזמן מתאים לי. הוא שחצן ויהיר בצורה בלתי נסבלת, ובכל זאת אני לא מצליחה להחניק את החיוך שעולה על שפתיי. הוא רוצה לראות אותי. ואני רוצה לראות אותו לא פחות.

שלושה ימים מפרידים ביני לבין המפגש שהוא קבע בלי לשאול אותי, שלושה ימים והדבר היחיד שאני מצליחה לחשוב עליו הוא הרגע שבו עיניי יפגשו שוב בעיניו. נדמה שהסערה שמתחוללת בתוכי היא רק ההתחלה של הטורנדו העוצמתי שעונה לשם אדם ג'ונס.